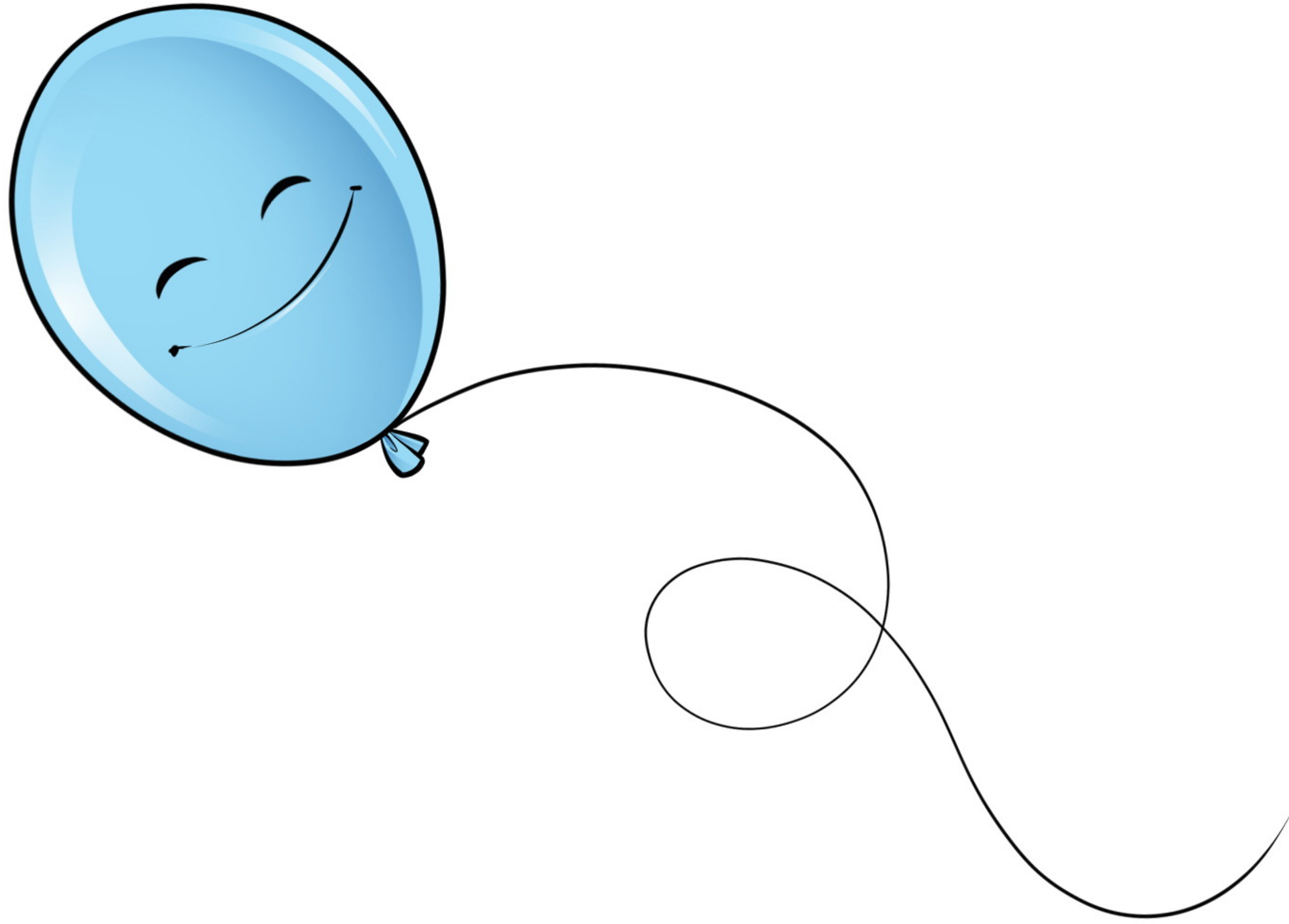

Наташа Ангелеска

РЕТКОТО МОМЧЕ И ЗБОРЛИВОТО БАЛОНЧЕ

илустрации
Александар Сотировски

Наташа Ангелеска

РЕТКОТО МОМЧЕ И ЗБОРЛИВОТО БАЛОНЧЕ

Илустрации и дизајн:
Александар Сотировски

Изработката на сликовницата е поддржана од

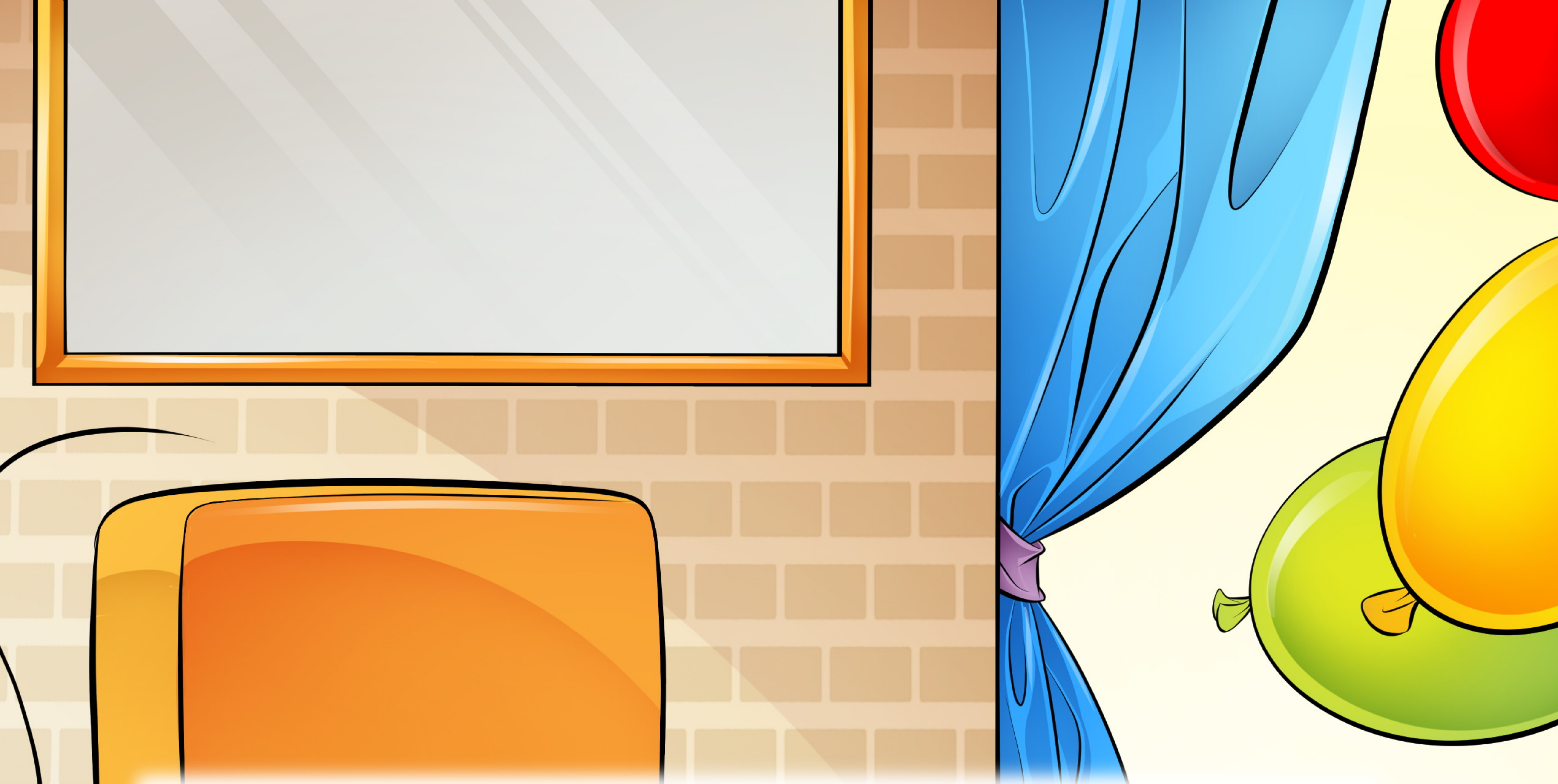

Роденденската забава почна пред половина час.

Момчето беше многу возбудено и уште од дома почна со планови со кого ќе игра топка, со кого билијард или куглање, но и како ќе танцува кога ќе пуштат музика, а се надеваше дека во игротеката во која оди има и онаква диско топка на таванот, бидејќи е многу интересно кога ќе се вклучат различните бои и се движат околу тебе.

Но само што пристигна во игротеката, почна со игрите како што планираше, одеднаш почувствува дека не може да ја движи раката. Му стана тешка и не можеше да ги движи прстите. Седна натажен во кошот на игротеката и се чувствуваше многу уморно, иако роденденот само што започна. Не правеше ништо посебно денес, иако и рачињата и нозете не сакаа веќе да играат со другите деца со роденденските балони. А другите деца ја продолжија безгрижната игра и не забележувајќи дека него го нема.

Седејќи осамен си рече самиот себеси: Веќе нема да правам никакви планови пред да стигнам некаде. Никогаш не ми се остваруваат плановите. Но, одеднаш почувствува нежен допир на раката која му стануваше потешка и подебела, веќе отекуваше. Го допре синиот Балон. Го погледна во натажените очиња и го праша: Зошто не играш повеќе? Да не се налути што ми ја снемува цврстината и големината? Почнав да издишувам, но навистина бргу ме уморивте!

Момчето за момент се исплаши од ненадејниот допир, но повеќе се изненади од тивкото зборување кое го слушна. Се сврте лево и десно и бараше да не има некое од децата сокриено и да пробуваат да го зафркаваат да помисли дека балонот зборува. Не забележа никој наоколу, па го погледна балончето зачудено. Како може балон да зборува? – се запраша. Плус и да се жали?!?

Да не е сепак некоја шега во прашање, а баш не му е дојдено до шега, не се чувствува добро.

Но секако му беше потребен некој за да разговара, бидејќи сите останати деца беа внесени во играта со другите балони.

Затоа му рече: Не сум лут на тебе. Лут сум на себе... Да знаеш само какви планови имав за денешниов ден. Си измислив свои чекори и кореографија за танц, ако има микрофон сакав и да пеам, како на караоке забава, ти текнува! Ама ете ништо од тоа...

А знам дека и во куглање ќе успеам, добро ми тргна. Сигурно ќе освојам добри поени и ќе добијам од оние бонус удари што ги пресметува компјутерот.

Ех да издржев барем до тортата, да можеште раката да не ми отекува барем до крај на роденденот за да поиграам уште малку, а потоа да одам во болница...

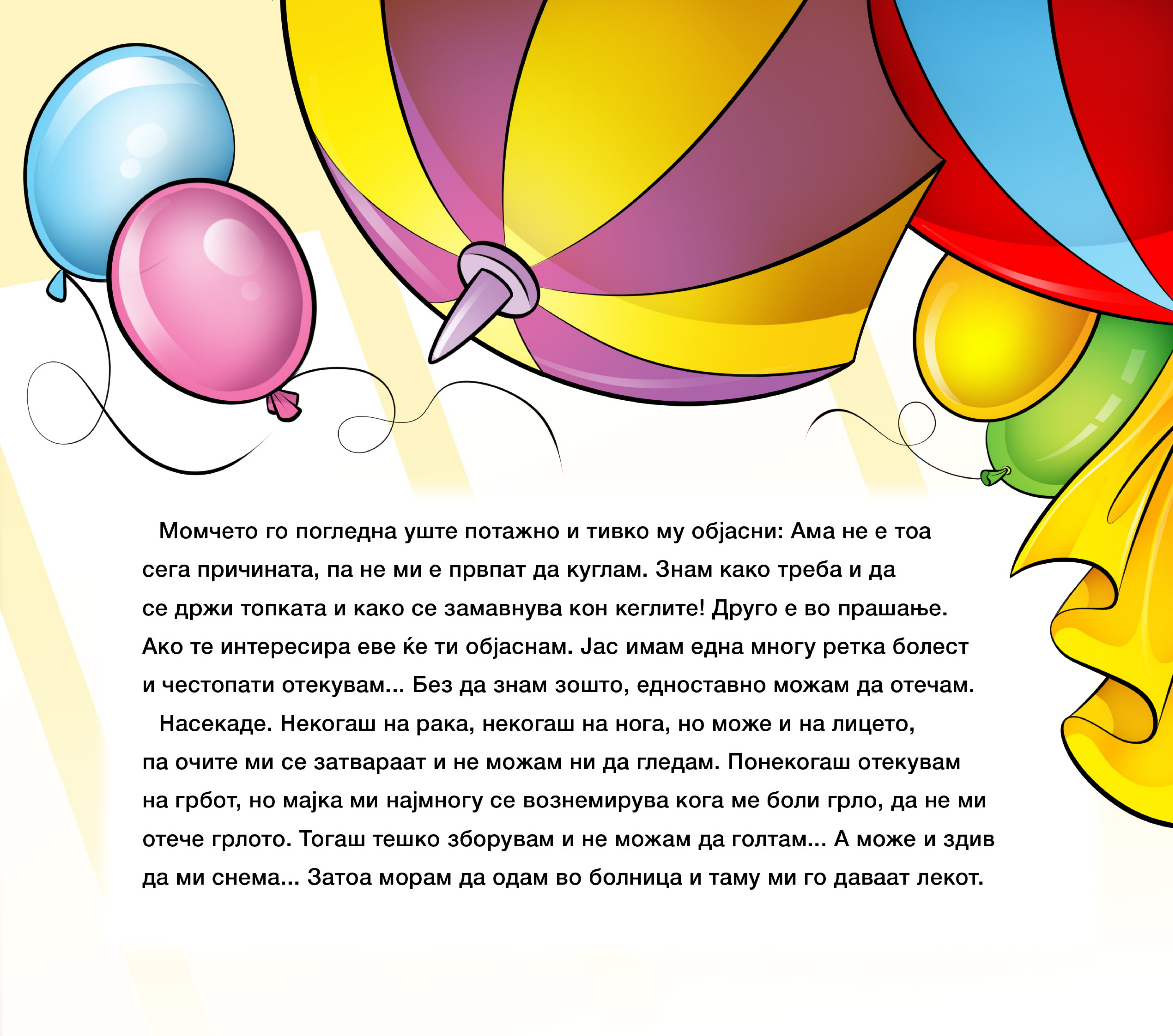

Балонот се изненади дека момчето со толкав жар зборуваше за неговите планови, а сега е толку омалаксан, па загрижено го праша, иако и тој постепено ја губеше силата и стануваше помал, издишуваше: А зошто би одел во болница? Си ја удри раката? Да не ти беше претешка таа топката за куглање? Или пак ти пресилно ја замавнуваше пред да ја спуштиш на патеката за куглање? Или пак брзаше и не внимаваше како правилно се држи таа топка, па се повреди?

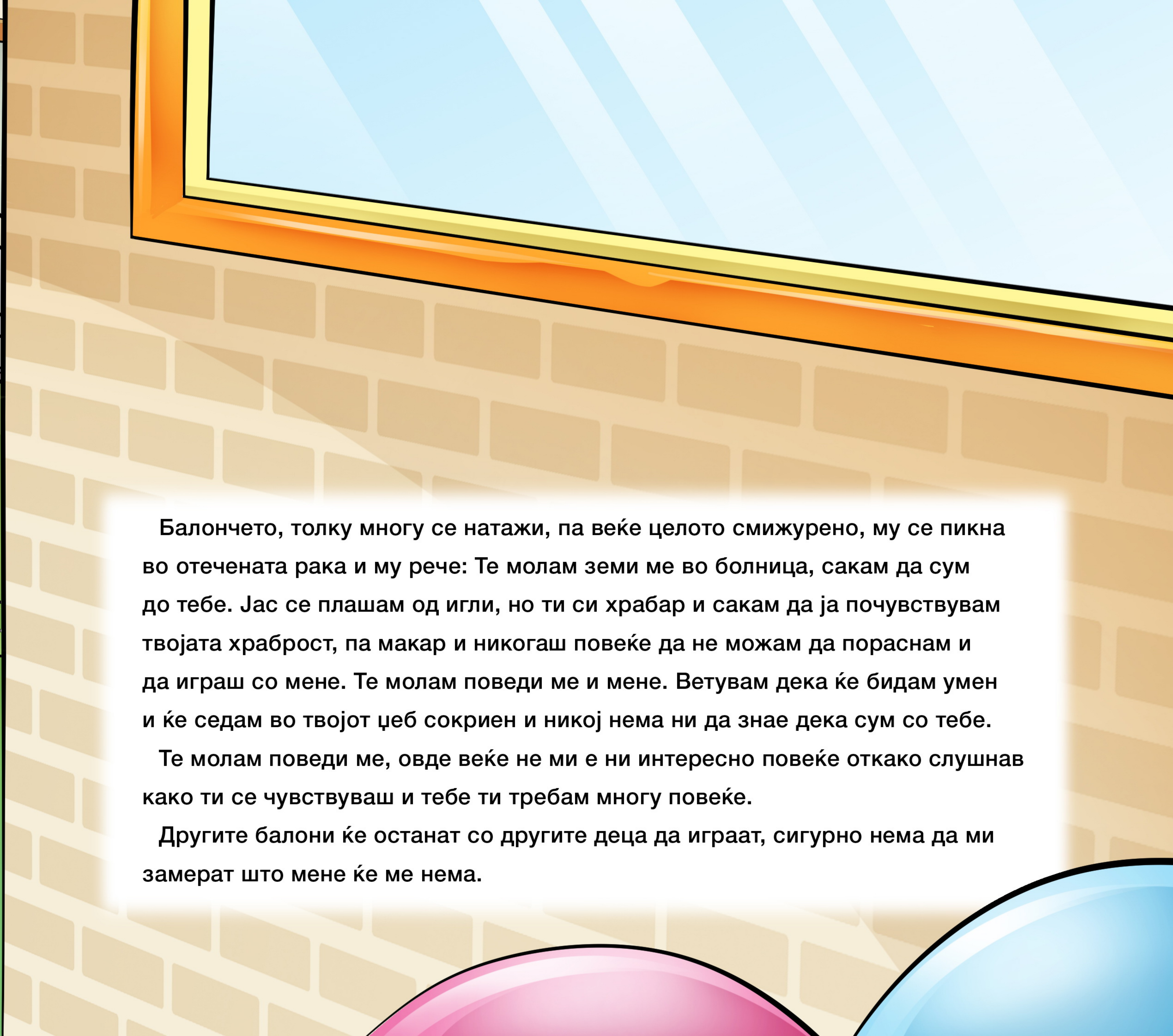

Момчето го погледна уште потажно и тивко му објасни: Ама не е тоа сега причината, па не ми е првпат да куглам. Знам како треба и да се држи топката и како се замавнува кон кеглите! Друго е во прашање. Ако те интересира еве ќе ти објаснам. Јас имам една многу ретка болест и честопати отекувам... Без да знам зошто, едноставно можам да отечам.

Насекаде. Некогаш на рака, некогаш на нога, но може и на лицето, па очите ми се затвараат и не можам ни да гледам. Понекогаш отекувам на грбот, но мајка ми најмногу се вознемирува кога ме боли грло, да не ми отече грлото. Тогаш тешко зборувам и не можам да голтам... А може и здив да ми снема... Затоа морам да одам во болница и таму ми го даваат лекот.

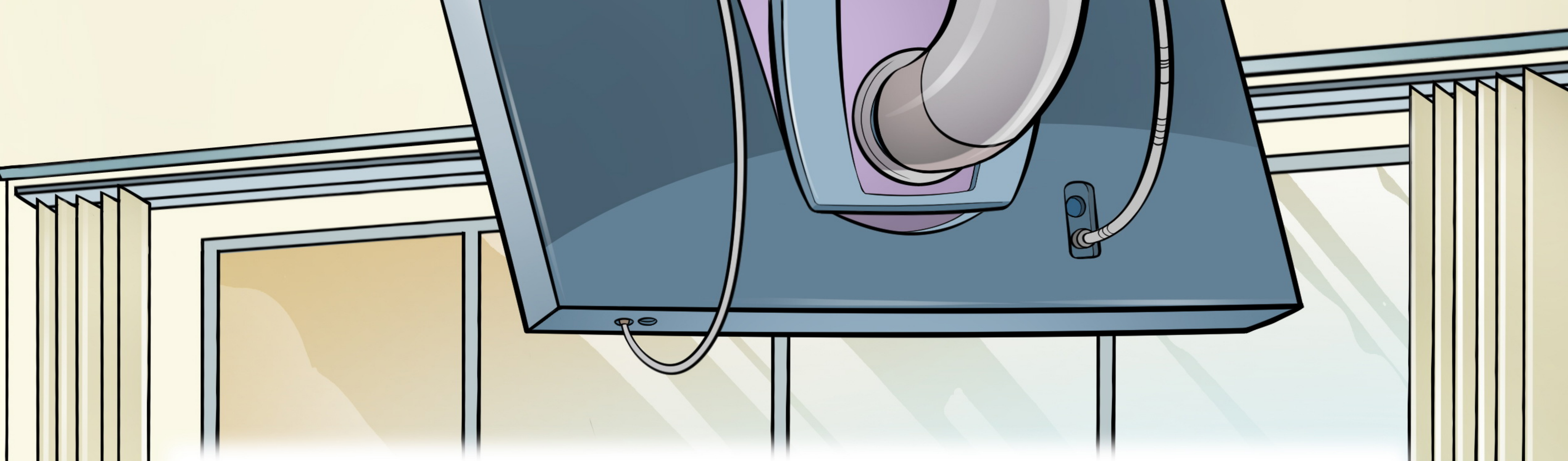

Балончето, толку многу се натажи, па веќе целото смижурено, му се пикна во отечената рака и му рече: Те молам земи ме во болница, сакам да сум до тебе. Јас се плашам од игли, но ти си храбар и сакам да ја почувствувам твојата храброст, па макар и никогаш повеќе да не можам да пораснам и да играш со мене. Те молам поведи ме и мене. Ветувам дека ќе бидам умен и ќе седам во твојот џеб сокриен и никој нема ни да знае дека сум со тебе.

Те молам поведи ме, овде веќе не ми е ни интересно повеќе откако слушнав како ти се чувствуваш и тебе ти треба многу повеќе.

Другите балони ќе останат со другите деца да играат, сигурно нема да ми замерат што мене ќе ме нема.

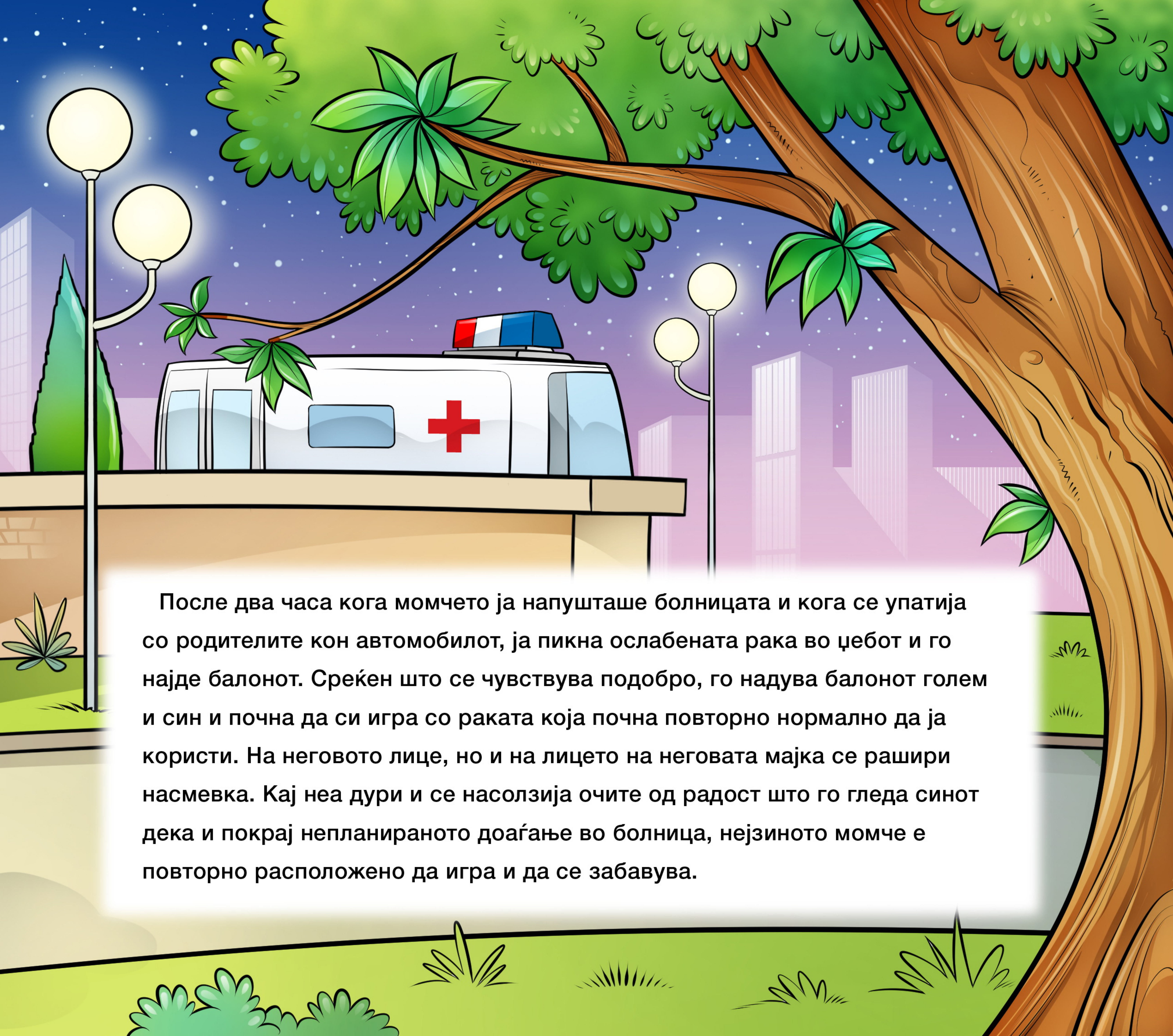
Момчето го пикна балончето во џебот, додека мајка му загрижено му помагаше да ја облече јакната и да одат во болница. Таа го галеше по главата и се насмевнуваше додека се возеа накај болницата.

По пат веќе се јави кај сестрите да го подготват растворот со терапија и така сè да биде спремно за нејзиниот малечок ангел што побргу да ја прими терапијата која му го спасуваше животот. Навистина кога стигнаа во болницата, веќе му се смешкаше сестра Мими која му подготвила и посебна соба во која ќе прилегне додека тече терпијата, но да одмори малку. На телевизорот веќе беше наместен детскиот канал со цртани филмови.

Дојде и докторката за да го поздравува и го укори: Нели се договоривме дека нема многу често да се гледаме? Треба да потпораснеш малку, за кога ќе те мериме, да може нови бројчиња да впишеме во болничкиов картон.

На момчето не му се зборуваше, но културно се насмевна и ги отпоздравува.

После два часа кога момчето ја напушташе болницата и кога се упатија со родителите кон автомобилот, ја пикна ослабената рака во џебот и го најде балонот. Среќен што се чувствува подобро, го надува балонот голем и син и почна да си игра со раката која почна повторно нормално да ја користи. На неговото лице, но и на лицето на неговата мајка се рашири насмевка. Кај неа дури и се насолзија очите од радост што го гледа синот дека и покрај непланираното доаѓање во болница, нејзиното момче е повторно расположено да игра и да се забавува.

Се вратија дома и го очекуваше убаво изненадување. Другарчињата со кои беше на роденден донеле разнобојни балони и сакаа да ја продолжат играта од роденденската забава. Па дали е можно тоа?!!

Момчето и балончето беа пресреќни! Се разбира дека веднаш ја прифатија поканата од другарчињата и продолжија да се забавуваат, скоро како ништо и да не ја прекинало нивната игра тие два часа. На момент се одвоија од останатите, се погледнаа со балончето и си ветија дека кога и да отече момчето и треба да прими терапија, секогаш ќе оди со него, за потоа да ја продолжуваат заедничката дружба и игра како вистински верни другари.

